УДК 811.111'42:32
DOI https://doi.org/10.24919/2308-4863/104-19

Ганна ЖИЗДЮК,
orcid.org/0009-0004-8562-306X
заступник начальника кафедри іноземних мов
Військової академії (м. Одеса)
(Одеса, Україна) zhyzdiuk@gmail.com

ЛІНГВІСТИЧНІ СТРАТЕГІЇ ПЕРЕКОНАННЯ В АНГЛОМОВНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Статтю присвячено стратегіям переконання, за допомогою яких політичні діячі обґрунтовують необхідність змін і довіру до запропонованого курсу. Мета дослідження з'ясувати, як оцінка суспільної ситуації, представлення майбутнього та розподіл відповідальності взаємодіють у політичній обіцянці. Матеріалом є офіційні тексти інавгураційних промов Барака Обами 2013 року, Джо Байдена 2021 року, Дональда Трампа 2025 року та першого звернення Кіра Стармера як прем'єр-міністра Великої Британії 2024 року. Добір матеріалу підпорядковано зіставленню обґрунтувань нового етапу правління: продовження розпочатої справи, вступу на посаду та повернення до влади. Відмінності політичного контексту й жанру враховано при тлумаченні мовних засобів. Застосовано якісний контекстуально-інтерпретаційний і порівняльний аналіз. Розмежовано стратегію як напрям переконання, тактику як локальний комунікативний хід і мовний засіб як форму їх реалізації. Аналіз фрагментів охоплює їхній контекст, граматичну й лексичну будову та функцію в обґрунтуванні певної дії. У промові Обами виявлено обґрунтування змін через спадкоємність цінностей і незавершеність спільної справи; у Байдена залучення до співпраці, представленої умовою успіху; у Трампа легітимацію оновлення через початок нової доби й особисту місію лідера; у Стармера обґрунтування довіри через служіння громадянам і відповідальність за роботу уряду. Науковий результат полягає в розкритті того, як співвідношення часу дії, часу результату та суб'єкта відповідальності змінює зміст політичного зобов'язання. Встановлено відмінність між проголошенням уже розпочатого бажаного майбутнього та відокремленням негайного початку роботи від тривалого досягнення її наслідків. Показано, що спільна участь може бути умовою обіцяного успіху, а заявлена єдність свідченням підтримки політичного курсу. Зіставлення уточнює функції модальності, часових конструкцій, метафор і повторів у побудові аргументу. Результати характеризують конкретні промови та можуть бути використані для критичного читання англомовних політичних текстів; вони не встановлюють фактичної переконувальності виступів або сталих властивостей партійного дискурсу.

Ключові слова: *політичний дискурс, стратегія переконання, комунікативна тактика, політична обіцянка, довіра, легітимація, часова перспектива.*

Hanna ZHYZDIUK,
orcid.org/0009-0004-8562-306X
Deputy Head of the Foreign Languages Department,
Military Academy (Odesa)
(Odesa, Ukraine) zhyzdiuk@gmail.com

LINGUISTIC STRATEGIES OF PERSUASION IN ENGLISH-LANGUAGE POLITICAL DISCOURSE

This article examines the persuasive strategies through which political leaders justify change and offer grounds for trusting their proposed course of action. It investigates how the evaluation of present circumstances, the representation of the future and the allocation of responsibility interact in political promises. The material comprises the official texts of Barack Obama's 2013, Joe Biden's 2021 and Donald Trump's 2025 inaugural addresses, together with Keir Starmer's first speech as British Prime Minister in 2024. The purposeful selection enables comparison of justifications for a new phase of government following re-election, accession to office or a return to power. Differences in political circumstances and genre inform the interpretation of the linguistic evidence. The study uses contextual interpretation and qualitative comparison. It distinguishes a strategy as an overall persuasive orientation, a tactic as a local communicative move and a linguistic device as a means of their realisation. Each passage is examined through its context, lexical and grammatical organisation, and function within an argument. In Obama's address, change is justified through continuity of values and an unfinished collective endeavour. Biden presents cooperation as a condition for success. Trump links national renewal to the beginning of a new era and the leader's personal mission. Starmer grounds trust in public service and governmental responsibility for the work of change. The contribution lies in explaining how the relationship between the timing of action, the timing of its outcome and the responsible agent shapes the scope of a political commitment. The analysis distinguishes the proclaimed onset of a desirable future from an immediate commitment to begin a longer process of transformation. It

also identifies different argumentative roles for unity: a condition for future achievement and a claimed endorsement of the political agenda. These findings clarify how modality, temporal constructions, metaphors and repetition contribute to persuasion in context. They support the critical reading of political discourse while remaining specific to the selected speeches. They do not establish audience responses, the fulfilment of promises or stable characteristics of party rhetoric.

Key words: *political discourse, persuasive strategy, communicative tactic, political promise, trust, legitimation, temporal perspective.*

Постановка проблеми. Спільні цінності не гарантують підтримки конкретних політичних рішень. Люди можуть однаково цінувати свободу, безпеку, справедливість і добробут, але не погоджуватися щодо способів їх забезпечення. Завдання промовця полягає в тому, щоб пов'язати бажану зміну з певною дією, пояснити власне право її здійснювати та визначити участь громадян. Саме цей перехід від цінності до зобов'язання становить предмет лінгвістичного аналізу переконання.

На початку нового етапу правління політик уже має владні повноваження, але водночас потребує підтримки громадян для реалізації запропонованого курсу. Він представляє теперішній стан як проблему, пропонує образ майбутнього й пояснює, чому до нього слід рухатися саме в окреслений спосіб. Обіцянка в такому зверненні містить і часовий вимір: одні зміни можна розпочати негайно, інші залежать від тривалої роботи та співучасті різних людей.

Актуальність дослідження зумовлена потребою пояснити, як мовні засоби пов'язують суспільне очікування змін із підставами для довіри до політичного діяча. Праці про англомовні виступи 2020-х років уже докладно описують метафори, самопрезентацію та риторику оновлення. Подальшого зіставлення потребує те, як ці засоби визначають зміст зобов'язання: що саме обіцяно, хто відповідає за дію і до якого моменту віднесено її результат. Для критичного читання політичних текстів це істотно, оскільки впевненість заяви, конкретність дії та визначеність її наслідків можуть не збігатися.

Аналіз досліджень. І. Ферклаф і Н. Ферклаф розглядають політичне мовлення як практичну аргументацію: уявлення про обставини, цілі, цінності й засоби слугують підставами для висновку щодо необхідної дії (Fairclough, Fairclough, 2011). Цей підхід дозволяє досліджувати, як оцінка ситуації підтримує певний курс. Концепція легітимації Т. ван Левена пояснює суспільне виправдання дій через авторитет, моральне оцінювання, раціоналізацію та оповіді (van Leeuwen, 2007). Для політичної обіцянки важливо, як такі підстави поєднуються з представленням мовця як здатного й уповноваженого діяти.

Е. Ваара, А. М. Аранда й Г. Етчанчу пов'язують стратегії легітимації з позицією мовця, часовою перспективою та комунікативним середовищем. Їхній огляд показує значення реконструкції минулого, теперішнього й майбутнього для обґрунтування прийнятності дій (Vaara et al., 2024: 23552359). Оскільки предметом цієї праці є передусім організаційні дослідження, її положення застосовуємо з урахуванням специфіки політичного звернення. Окремо враховуємо застереження Т. ван Дейка: маніпулятивність не можна встановити лише за наявністю певної мовної форми, без аналізу відносин влади та інтересів адресатів (van Dijk, 2006: 360361).

У дослідженні інавгураційної промови Байдена Н. Аль-Хавальде та співавтори розкривають функції метафор, модальності, інтертекстуальності й інших засобів переконання (Al-Khawaldeh et al., 2023). Н. Туршукова зіставляє виступи Трампа 2017 і 2025 років, аналізуючи самопрезентацію, оцінку опонентів та окреслення майбутніх дій (Turshukova, 2025: 200205). І. Андрущенко досліджує композиційні й стилістичні особливості перших звернень британських прем'єр-міністрів, зокрема метафори оновлення та спільного руху у Стармера (Андрущенко, 2025: 6970).

У праці А.-П. Бонне розглянуто особисті наративи Стармера й конструювання образу лідера у виступах періоду перебування в опозиції (Bonnet, 2026). Дж. Ньют аналізує риторику відновлення та представлення уряду і «працюючих людей» як гарантів змін на іншому матеріалі комунікації лейбористів (Newth, 2026). Ці роботи дають підстави пов'язувати вивчення мовної форми з аналізом того, кому приписано здатність забезпечити бажане майбутнє і кого включено до спільноти його учасників.

Власний внесок цієї статті полягає в порівняльному поясненні зв'язку між часом обіцяної зміни, межами зобов'язання та розподілом відповідальності у відібраних промовах. Такий ракурс конкретизує функції вже описаних у літературі засобів. Дослідницьке питання стосується того, як їх поєднання перетворює загальне схвалення змін на аргумент на користь певного діяча й способу дії.

Мета статті з'ясувати, як лінгвістичні стратегії переконання пов'язують необхідність політичних змін із довірою до їх здійснення в обраних англомовних зверненнях. Для цього розмежовуємо стратегію, тактику й мовний засіб; обґрун-

товуємо зіставлення звернень на початку різних етапів правління; аналізуємо контекст, форму та аргументативну функцію фрагментів; установлюємо відмінності між обіцянкою дії, запевненням щодо результату й закликом до співучасті.

Виклад основного матеріалу.

Матеріал і принципи зіставлення

Матеріалом дослідження є офіційно опубліковані тексти інавгураційних промов Б. Обами від 21 січня 2013 року, Дж. Байдена від 20 січня 2021 року, Д. Трампа від 20 січня 2025 року та першого звернення К. Стармера як прем'єр-міністра Великої Британії від 5 липня 2024 року. Спільним для них є публічне обґрунтування нового етапу правління. Добір має цілеспрямований порівняльний характер: він охоплює продовження президентства після переобрання, перший вступ на посаду та повернення до влади після перерви.

Промову Обами 2013 року включено для аналізу ситуації, у якій необхідність змін узгоджується з продовженням розпочатої справи. У ній можна простежити, як незавершеність суспільного поступу стає підставою подальшої дії. Тексти Байдена і Стармера дозволяють розглянути обґрунтування майбутньої діяльності на початку першого перебування на посаді, а виступ Трампа представлення оновлення під час повернення до президентства. Його інавгурація 2025 року також є другою, проте відрізняється від другої інавгурації Обами перервою між термінами. Значення цієї відмінності враховуємо в інтерпретації образів спадкоємності й нового початку.

Британське звернення не тотожне американській інавгураційній промові: воно має власну композицію та інституційні обставини (Андрущенко, 2025: 69). Підставою зіставлення слугує спільне завдання представити суспільству майбутнє правління, а жанр і політична ситуація виступають умовами його реалізації. Дослідження не описує хронологічної еволюції риторики від 2013 до 2025 року. Різницю між фрагментами пояснюємо в межах конкретних звернень, без автоматичного віднесення до особистості політика, партії або країни.

Стратегія, тактика й мовний засіб як рівні аналізу

Стратегію переконання в цій роботі визначаємо як напрям організації висловлювань, спрямований на прийняття адресатом певного погляду, курсу або підстави для довіри. Тактикою називаємо локальний комунікативний хід, який реалізує цей напрям: апеляцію до спільного принципу, передбачення заперечення, пояснення складності завдання або посилання на особливе право діяти. Мовний засіб становить конкретну форму такого ходу лексичну, граматичну чи стилістичну. Це робоче розмежування дозволяє співвіднести аналіз практичної аргументації з поясненням легітимації (Fairclough, Fairclough, 2011; van Leeuwen, 2007).

Наприклад, обґрунтування змін через спадкоємність цінностей розглядаємо як стратегію. Посилання на нездійснені вимоги рівності є тактикою її реалізації; повторювана конструкція незавершеності й метафора шляху мовними засобами. Підставою для визначення стратегії стає зв'язок між оцінкою обставин, бажаною дією та очікуваною позицією адресата. Самої появи метафори або займенника для такого висновку недостатньо.

Політичну обіцянку розглядаємо як зобов'язання мовця або представленої ним інституції щодо майбутньої дії. Поряд із нею аналізуємо запевнення про бажаний суспільний результат, які створюють очікування, навіть коли не називають конкретного способу його досягнення. Таке розрізнення потрібне для оцінки часових і модальних конструкцій: граматична форма майбутнього може виражати намір, прогноз або обіцянку залежно від контексту. Мовне обґрунтування довіри означає представлення діяча як здатного, відповідального й зобов'язаного виконати заявлене.

Після прочитання повних текстів виокремлено смислові фрагменти, у яких оцінку ситуації пов'язано із запропонованою дією або підставою довіряти її виконавцю. Одиницею аналізу є фрагмент разом із необхідним попереднім і наступним контекстом. Для нього встановлюємо проблему, ціннісну підставу, суб'єкта дії, зміст зобов'язання та часовий горизонт. Далі з'ясовуємо, які мовні форми виражають ці відношення і яку стратегію вони підтримують. Відновлення неявних передумов позначаємо як інтерпретацію, а не як дослівне твердження промовця.

Якісний підхід обрано відповідно до питання про функцію засобів у контексті. Займенник першої особи множини може позначати уряд, націю чи ширшу спільноту; категоричне висловлювання може стосуватися лише початку роботи. Тому доказовість забезпечує послідовне пояснення переходу від форми до функції. Запропоновані тлумачення перевіряємо на інших фрагментах тих самих промов, зокрема на поєднаннях рішучості з визнанням складності та особистої місії зі спільною дією. Аналіз стосується текстової побудови переконання; реакції аудиторії та виконання обіцянок потребують окремих даних.

Обама: зміни як продовження незавершеної спільної справи

На початку промови Обама пов'язує належність до американської спільноти з відданістю ідеї

рівності. Після цитування Декларації незалежності він переходить до питання про здійснення її принципів у сучасному житті. Смислову межу між визнанням цінності та її втіленням виражено у фрагменті «while these truths may be self-evident, they've never been self-executing» (Obama, 2013).

Допустова конструкція зі сполучником while («хоча») поєднує визнання очевидності принципу рівності із запереченням його автоматичного втілення. На лексичному рівні це протиставлення виражене прикметниками self-evident («самоочевидний») і self-executing («такий, що втілюється сам собою»), які мають спільний словотвірний компонент self-. Ці мовні засоби пов'язують апеляцію до авторитету Декларації з вимогою сучасної дії. Тактика апеляції до спільного авторитету реалізує тут стратегію обґрунтування змін через спадкоємність цінностей: визнання успадкованого принципу стає підставою для його подальшого втілення.

Далі повторювана формула «Our journey is not complete» організує звернення до питань оплати праці, правової рівності, голосування, імміграції та безпеки дітей (Obama, 2013). Кожне продовження називає умову, за якої спільний шлях можна вважати завершеним. Метафора подорожі пов'язує минулі здобутки з майбутніми завданнями; заперечення завершеності надає теперішньому станові значення етапу. Зміни постають способом виконати успадкований обов'язок. Адресатам відведено роль учасників справи, започаткованої попередніми поколіннями.

Наприкінці промови обов'язок діяти поєднано з визнанням меж можливого: «We must act, knowing that our work will be imperfect» (Obama, 2013). Модальна необхідність стосується дії, а недосконаліть її очікуваної якості. Зворот із неособовою формою дієслова представляє це знання як супровідну умову свідомого рішення. У наступному реченні мовець пояснює частковість нинішніх здобутків і потребу продовження роботи майбутніми поколіннями. Тим самим невичерпність завдання підтримує вимогу діяти вже тепер.

Байден: спільна дія як умова обіцяного успіху

У вступі Байден представляє мирне передавання влади як випробування стійкості демократії та згадує нещодавнє насильство в Капітолії. Подальший перелік суспільних викликів підводить до питання про здатність діяти разом. Єдність отримує значення практичної передумови подолання проблем (Biden, 2021). Цей контекст важливий: заклик до співпраці відповідає на представлену мовцем небезпеку втрати спільної дієздатності.

Після протиставлення єдності й руйнівного роз'єднання промовець формулює повне умовне висловлювання: «And, we must meet this moment as the United States of America. If we do that, I guarantee you, we will not fail» (Biden, 2021). Попереднє речення пояснює, до чого відсилає вказівний займенник у наступному: йдеться про відповідь на виклики моменту як єдиної політичної спільноти. Умова охоплює спосіб спільної дії, а головна частина містить особисту гарантію президента щодо успіху.

Перехід від першої особи множини до першої особи однини, а потім знову до множини розподіляє комунікативні ролі. Мовець особисто ручається за результат, але його досягнення пов'язує з колективною поведінкою. У межах стратегії залучення громадян до співпраці це становить тактику представлення спільної дії як умови успіху, підкріпленої особистою гарантією. Її мовними засобами є умовна конструкція, зміна займенникових форм і заперечення невдачі. Модальна необхідність підтримує заклик до об'єднання, умова встановлює залежність результату від поведінки громадян, а заперечення невдачі надає гарантії категоричності. Так адресат отримує підставу прийняти співпрацю як спосіб досягнення бажаного.

У наступному контексті Байден посилається на історичний досвід спільних дій як підтвердження своєї гарантії. Це історичне узагальнення самого мовця виконує функцію аргументу за аналогією: попередній успіх має підтримати очікування майбутнього. Зобов'язання набуває широкого часового горизонту, оскільки конкретного строку результату в цьому фрагменті не визначено. Натомість виразно задано бажаний спосіб дії співпрацю (Biden, 2021).

Стратегія враховує й можливе заперечення. Раніше у промові Байден визнає глибину розбіжностей і те, що заклик до єдності може здаватися нездійсненним; пізніше звертається до громадян, які його не підтримували, зберігаючи за ними право на незгоду (Biden, 2021). Тактика передбачення сумнівів допомагає представити співпрацю як можливу за наявності відмінностей. Власний акцент цього звернення полягає в поєднанні особистої гарантії лідера з умовою громадянської співучасті. Саме умовна будова висловлювання пояснює цей зв'язок точніше, ніж ізольований розгляд займенників.

Трамп: початок нової доби та особиста місія лідера

У вступній формулі «the golden age of America begins right now» історичний образ бажаного стану поєднано з теперішнім часом і вказівкою на безпо-

середній момент мовлення (Trump, 2025). Мовець пропонує відраховувати оновлення від свого повернення до президентства. Дієслово початку не стверджує завершеності всіх перетворень, але зближує набуття повноважень із настанням нової доби. Проголошення нового початку становить тактику в межах стратегії легітимації оновлення через роль лідера як його ініціатора. Мовними засобами цієї тактики є метафора, форма теперішнього часу та часовий маркер, які представляють момент набуття повноважень як початок бажаних змін.

Подальша оцінка попереднього управління пояснює, що саме має бути подолано. Трамп описує кризу довіри, приписує попередникам неспроможність виконувати державні завдання й представляє зміни як відновлення втраченого. Оцінка належить мовцеві та виражає його політичну позицію. У будові аргументу вона забезпечує причинний зв'язок між небажаним становищем і потребою нового управлінського курсу (Trump, 2025). Тактика негативного оцінювання попередників створює підставу для позитивного представлення власних дій.

Розповідь про пережитий замах надає самопрезентації особистого виміру. У фрагменті «my life was saved for a reason. I was saved by God to make America great again» попередній досвід поєднано з майбутньою метою (Trump, 2025). Першу пасивну конструкцію продовжує друга, у якій названо джерело порятунку; інфінітивна конструкція визначає призначення врятованого життя. Ці мовні засоби інтерпретуємо як реалізацію тактики апеляції до релігійного авторитету: порятунок представлено як свідчення особливого призначення мовця (van Leeuwen, 2007). Тактика підтримує стратегію легітимації оновлення через роль лідера як його ініціатора, надаючи цій ролі значення особистої місії. Біографічна подія стає підставою заявленого права здійснювати політичні зміни.

Інституційного виміру обіцянці надає намір підписати президентські укази того самого дня. Такі дії мають іншого рівня конкретність, ніж широкі запевнення про процвітання чи безпеку. У промові вони розташовані в межах спільного образу швидкого оновлення (Trump, 2025). Аналіз дозволяє розвести початок управлінського кроку й досягнення суспільного наслідку: визначений час першого ще не встановлює строку другого. На цій межі видно, як конкретна дія підтримує довіру до значно ширшого бачення майбутнього.

Особиста місія співіснує з представленням діяльності адміністрації та спільної участі громадян. Після розповіді про замах Трамп також подає результати виборів як свідчення об'єднання нації навколо його програми (Trump, 2025). Єдність у цьому фрагменті виступає заявленим підтвердженням підтримки вже обраного напряму. Провідний для розглянутих фрагментів зв'язок утворюють повернення лідера, проголошений початок нової доби та повноваження здійснювати перетворення. Він не усуває інших підстав переконання, але пояснює, як особиста самопрезентація включена в аргумент про необхідність змін.

Стармер: довіра через служіння та відповідальність за роботу

Промова Стармера починається з повідомлення про запрошення монарха сформувати уряд і подяки попередникові. Далі результат виборів витлумачено як вимогу змін і повернення політики до служіння суспільству. Недовіру пояснено розривом між зусиллями громадян і тим, що вони отримують від політиків; цей розрив уподібнено до рани, яку мають загоїти вчинки (Starmer, 2024). Метафора пов'язує моральну оцінку з практичним критерієм майбутнього правління – діяльністю на користь людей.

Формула «Country first, party second» стисло задає ієрархію зобов'язань (Starmer, 2024). Паралельна будова та протиставлення порядкових позицій є мовними засобами тактики встановлення пріоритету суспільного інтересу над партійним. Ця тактика підтримує стратегію обґрунтування довіри через відповідальне служіння: урядові рішення мають оцінюватися за їх значенням для країни. У попередньому контексті Стармер прямо поширює обіцянку служіння на тих, хто не голосував за лейбористів. Тактика звернення за межі власного електорату доповнює ту саму стратегію, представляючи всіх громадян адресатами урядових зобов'язань незалежно від партійної підтримки.

Часову межу обіцянки пояснює порівняння «Changing a country is not like flicking a switch» (Starmer, 2024). Побутовий образ миттєвої дії вводить зрозуміле очікування й заперечує його придатність для суспільного перетворення. Після згадки про більшу нестабільність світу мовець додає: «This will take a while» (Starmer, 2024). Вказівний займенник охоплює названий процес зміни країни. Відкладений результат обґрунтовано складністю самого завдання та умов його виконання.

У наступному реченні часовий акцент змінюється: «the work of change begins *immediately»* (Starmer, 2024). Безпосередній контекст закликає не сумніватися в цьому початку. Прислівник негайності стосується роботи, тоді як попереднє

речення визначало тривалість перетворення країни. Запевнення в рішучості й визнання складності узгоджуються завдяки різним предметам висловлювання. Заперечене порівняння з миттєвою дією, вказівка на тривалість і прислівник негайності слугують мовними засобами тактики пояснення часових меж обіцянки. Ця тактика підтримує стратегію обґрунтування довіри через відповідальне служіння, оскільки уточнює поточне зобов'язання уряду: негайно розпочати роботу, досягнення результатів якої потребує часу.

Таке представлення залишає відкритим питання строку досягнення результату. Обіцянка почати працювати піддається одному способу оцінювання, а обіцянка відновити суспільну довіру потребує інших критеріїв. Тому риторика служіння не є самодостатнім доказом надійності політика. Дослідження Бонне про конструювання образу лідера та Ньюта про вибіркове представлення спільноти в інших текстах лейбористського оновлення допомагають зберегти цю аналітичну дистанцію (Bonnet, 2026; Newth, 2026). У розглянутому зверненні довіра обґрунтовується готовністю уряду діяти на користь громадян і пояснювати межі негайно досяжного.

Порівняльне обговорення результатів

Зіставлення Трампа й Стармера виявляє різний обсяг твердження про негайний початок. У першому випадку граматичним суб'єктом початку є бажана історична доба, у другому робота, спрямована на зміну країни. Обидва висловлювання прив'язано до моменту набуття повноважень, проте вони по-різному визначають очікування адресата. Проголошення початку нової доби зближує політичну подію й суспільне перетворення; обіцянка почати роботу розділяє управлінське зусилля та його наслідок (Trump, 2025; Starmer, 2024). Саме предмет часової характеристики визначає, на що поширюється категоричність заяви.

Обама дає підставу уточнити цей контраст. У його промові усвідомлення недосконалості результату поєднується з обов'язком діяти, а незавершеність роботи з її передаванням наступним поколінням. У Стармера тривалість процесу пояснює відстань між початком урядової діяльності та відновленням країни. Спільним є розмежування рішучості діяти й можливості негайно досягти всього бажаного; відмінним спосіб обґрунтування тривалості. Це конкретизує роль часової перспективи в легітимації, описану Е. Ваарою та співавторами (Vaara et al., 2024: 23572359).

Інше розмежування стосується єдності. У Байдена вона вводиться в аргумент як умова майбутнього успіху; у відповідному фрагменті Трампа об'єднання навколо програми подано як уже наявний процес, підтверджений результатами виборів (Biden, 2021; Trump, 2025). В одному випадку очікуваний наслідок обґрунтовує потребу співпраці, в іншому заявлена підтримка підкріплює прийнятність курсу. Отже, одна цінність може виконувати різні функції залежно від свого місця в аргументації.

Поєднання кількох способів переконання показує пристосування стратегії до локального контексту: особиста місія доповнюється інституційними повноваженнями, служіння поясненням тривалості змін, заклик до єдності визнанням права на незгоду. Практичне значення аналізу полягає в розрізненні обіцяного кроку, бажаного наслідку та підстави довіряти мовцеві. Таке розрізнення дає критерії критичного читання політичних заяв.

Висновки. У досліджених промовах переконання організовано через зв'язок оцінки ситуації, майбутньої дії та відповідальності за її здійснення. Розмежування стратегії, тактики й мовного засобу дозволило встановити конкретні способи побудови цього зв'язку.

У промові Обами 2013 року зміни обґрунтовуються через спадкоємність цінностей і незавершеність спільної справи. Допустове зіставлення, метафора шляху, повтор і модальна необхідність поєднують відданість засадничим принципам з обов'язком продовжувати дію. Довіра спирається на готовність виконувати цей обов'язок попри частковість досяжного результату.

У промові Байдена 2021 року співпраця представлена умовою обіцяного успіху. Умовна конструкція пов'язує особисту гарантію президента з колективною поведінкою, а передбачення сумнівів і визнання права на незгоду уточнюють зміст запропонованої єдності. Адресат стає учасником здійснення обіцянки, а відповідальність за майбутнє набуває спільного виміру.

У промові Трампа 2025 року оновлення пов'язано з поверненням лідера, проголошенням початку нової доби та особистою місією. Теперішній час і маркер негайності зближують набуття повноважень із бажаним майбутнім; пасивні й цільові конструкції надають особистому досвіду значення підстави для політичної дії. Конкретні наміри адміністрації підтримують ширше запевнення щодо суспільного результату.

У промові Стармера 2024 року довіра обґрунтовується служінням громадянам і відповідальністю уряду за роботу. Звернення за межі партійного електорату, ієрархія суспільних зобов'язань і пояснення тривалості змін поєднують моральну

підставу з практичною. Негайність початку роботи відокремлено від часу досягнення результату, що уточнює зміст поточного зобов'язання уряду.

Науковий результат полягає в установленні на зіставленому матеріалі зв'язку між предметом обіцянки, її часовою організацією та суб'єктом відповідальності. Показано, що категоричність може стосуватися початку дії, очікуваного суспільного стану або необхідності співучасті. Тому подібні засоби рішучого мовлення формують різні зобов'язання. Додатково розмежовано єдність як передумову успіху та як заявлене підтвердження підтримки курсу. Власний внесок роботи становить порівняльне пояснення цих функціональних зв'язків у конкретних зверненнях.

Висновки стосуються відібраних текстів і не встановлюють сталих характеристик партій або національних стилів. Подальше дослідження може перевірити описані зв'язки на ширшому матеріалі та зіставити текстові підстави довіри з даними про сприйняття аудиторією.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Fairclough I., Fairclough N. Practical reasoning in political discourse: The UK government's response to the economic crisis in the 2008 Pre-Budget Report. Discourse & Society. 2011. Vol. 22. No. 3. P. 243268. DOI: https://doi.org/10.1177/0957926510395439.
2. van Leeuwen T. Legitimation in discourse and communication. Discourse & Communication. 2007. Vol. 1. No. 1. P. 91112. DOI: https://doi.org/10.1177/1750481307071986.
3. Vaara E., Aranda A. M., Etchanchu H. Discursive legitimation: An integrative theoretical framework and agenda for future research. Journal of Management. 2024. Vol. 50. No. 6. P. 23432373. DOI: https://doi.org/10.1177/01492063241230511.
4. van Dijk T. A. Discourse and manipulation. Discourse & Society. 2006. Vol. 17. No. 3. P. 359383. DOI: https://doi.org/10.1177/0957926506060250.
5. Al-Khawaldeh N. N., Rababah L. M., Khawaldeh A. F., Banikalef A. A. The art of rhetoric: persuasive strategies in Biden's inauguration speech: a critical discourse analysis. Humanities and Social Sciences Communications. 2023. Vol. 10. Article 936. DOI: https://doi.org/10.1057/s41599-023-02450-y.
6. Turshukova N. H. D. Trump's inaugural adresses: Comparative aspect. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика. 2025. Т. 36 (75). № 4. Ч. 1. С. 200206. DOI: https://doi.org/10.32782/2710-4656/2025.4.1/32.
7. Андрущенко І. Лінгвостилістичні характеристики першої промови прем'єр-міністрів Великої Британії. Advanced Linguistics. 2025. № 16. С. 6774. DOI: https://doi.org/10.20535/.2025.16.344399.
8. Bonnet A.-P. «The rock of stability?»: A critical narrative analysis of Keir Starmer's storytelling as opposition leader (20202024). Journal of Language and Politics. 2026. Vol. 25. No. 1. P. 5070. DOI: https://doi.org/10.1075/jlp.24028.bon.
9. Newth G. Fixing the foundations? A critical fantasy study of the UK Labour Party's «working people» discourse in the first 6 months of the Starmer government. Politics. 2026. OnlineFirst. DOI: https://doi.org/10.1177/02633957261451780.
10. Biden J. R. Inaugural Address by President Joseph R. Biden, Jr. The White House. 20.01.2021. URL: https://bidenwhitehouse.archives.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/01/20/inaugural-address-by-president-joseph-r-biden-jr/ (дата звернення: 09.09.2026).
11. Obama B. Inaugural Address by President Barack Obama. The White House. 21.01.2013. URL: https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2013/01/21/inaugural-address-president-barack-obama (дата звернення: 09.09.2026).
12. Starmer K. Keir Starmer's first speech as Prime Minister: 5 July 2024. GOV.UK. 05.07.2024. URL: https://www.gov.uk/government/speeches/keir-starmers-first-speech-as-prime-minister-5-july-2024 (дата звернення: 09.09.2026).
13. Trump D. J. The Inaugural Address. The White House. 20.01.2025. URL: https://www.whitehouse.gov/remarks/2025/01/the-inaugural-address/ (дата звернення: 09.09.2026).

REFERENCES

1. Fairclough I., Fairclough N. (2011). Practical reasoning in political discourse: The UK government's response to the economic crisis in the 2008 Pre-Budget Report. Discourse & Society, 22(3), 243268. https://doi.org/10.1177/0957926510395439.
2. van Leeuwen T. (2007). Legitimation in discourse and communication. Discourse & Communication, 1(1), 91112. https://doi.org/10.1177/1750481307071986.
3. Vaara E., Aranda A. M., Etchanchu H. (2024). Discursive legitimation: An integrative theoretical framework and agenda for future research. Journal of Management, 50(6), 23432373. https://doi.org/10.1177/01492063241230511.
4. van Dijk T. A. (2006). Discourse and manipulation. Discourse & Society, 17(3), 359383. https://doi.org/10.1177/0957926506060250.
5. Al-Khawaldeh N. N., Rababah L. M., Khawaldeh A. F., Banikalef A. A. (2023). The art of rhetoric: persuasive strategies in Biden's inauguration speech: a critical discourse analysis. Humanities and Social Sciences Communications, 10, Article 936. https://doi.org/10.1057/s41599-023-02450-y.
6. Turshukova N. H. (2025). D. Trump's inaugural adresses: Comparative aspect. Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Seriia: Filolohiia. Zhurnalistyka, 36(75), 4(1), 200206. https://doi.org/10.32782/2710-4656/2025.4.1/32.

7. Andrushchenko I. (2025). Linhvostylistychni kharakterystyky pershoi promovy premier-ministriv Velykoi Brytanii [Linguistic and stylistic characteristics of British prime ministers' first speeches]. Advanced Linguistics, 16, 6774. https://doi.org/10.20535/.2025.16.344399. [in Ukrainian].

8. Bonnet A.-P. (2026). "The rock of stability?": A critical narrative analysis of Keir Starmer's storytelling as opposition leader (20202024). Journal of Language and Politics, 25(1), 5070. https://doi.org/10.1075/jlp.24028.bon.

9. Newth G. (2026). Fixing the foundations? A critical fantasy study of the UK Labour Party's "working people" discourse in the first 6 months of the Starmer government. Politics. Advance online publication. https://doi.org/10.1177/02633957261451780.

10. Biden J. R. (2021, January 20). Inaugural Address by President Joseph R. Biden, Jr. The White House. https://bidenwhitehouse.archives.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/01/20/inaugural-address-by-president-joseph-r-biden-jr/ (accessed September 9, 2026).

11. Obama B. (2013, January 21). Inaugural Address by President Barack Obama. The White House. https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2013/01/21/inaugural-address-president-barack-obama (accessed September 9, 2026).

12. Starmer K. (2024, July 5). Keir Starmer's first speech as Prime Minister: 5 July 2024. GOV.UK. https://www.gov.uk/government/speeches/keir-starmers-first-speech-as-prime-minister-5-july-2024 (accessed September 9, 2026).

13. Trump D. J. (2025, January 20). The Inaugural Address. The White House. https://www.whitehouse.gov/remarks/2025/01/the-inaugural-address/ (accessed September 9, 2026).

Дата першого надходження статті до видання: 14.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 09.10.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.10.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)